

Τετάρτη προ των Βαΐων (Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

«Τη δυνάμει του Σταυρού δυναμώσας μου τον νούν, εξασθενούντα προσβολαίς πονηραίς, προς το θέλημα το σον, ίθυνον Κύριε. Ραθυμίας νυσταγμώ, επί κλίνης ηδονών καθεύδοντά με, διανάστησον Χριστέ, και των σων προσκυνητήν Παθών ανάδειξον. Λαμπρυνθέντες τας ψυχάς, τη νηστεία καθαροί, προσυπαντήσαι, επειχθώμεν Χριστώ, προς την Ιερουσαλήμ, επιδημούντι σαρκί» (ωδή α΄, ήχος β΄).

(Κύριε, αφού μου δυναμώσεις τον νού που χάνει τη δύναμή του από τις πονηρές προσβολές, οδήγησέ με προς το δικό Σου θέλημα. Ξύπνα με, Χριστέ, γιατί κοιμάμαι στην κλίνη των ηδονών από τη νύστα της ραθυμίας, κι ανάδειξέ με προσκυνητή

των Παθών Σου. Αφού λαμπρύναμε τις ψυχές με τη νηστεία, ας σπεύσουμε, ως καθαροί ψυχικά, να συναντήσουμε τον Χριστό που φθάνει ως άνθρωπος στην Ιερουσαλήμ).

Το δίπολο στο οποίο κινείται διαρκώς η εκκλησιαστική υμνογραφία μας, εν προκειμένω στην πρώτη ωδή του κανόνα της ημέρας, του αγίου και πάλι Ιωσήφ του υμνογράφου, συνεχίζεται: από τη μια η επίγνωση της ανθρώπινης αδυναμίας, η οποία οφείλεται και στον Πονηρό που δεν παύει να πολεμάει τον πιστό, αλλά και στη ραθυμία των παθών που δένει τον πιστό στις ηδονές· κι από την άλλη η στροφή «προς τον μόνον δυνάμενον σώζειν», τον Κύριο, ο Οποίος βλέποντας την ικεσία των δούλων Του τους καθοδηγεί προς το άγιο θέλημά Του, τους ανασηκώνει, ώστε να είναι μαζί Του, συνοδοπόροι και προσκυνητές των Παθών Του. Δεδομένα για τη σωτηριώδη αυτή σχέση Χριστού και πιστών δύο «πράγματα»: Πρώτον, η αγάπη του ίδιου προς τα πλάσματά Του - ο Σταυρός και τα Πάθη Του είναι η διαρκής επιβεβαίωση της αλήθειας αυτής· δεύτερον, η δική μας, των ανθρώπων, επιθυμία να είμαστε με τον Κύριο - η δέησή μας να μας βοηθήσει και ο

αγώνας της νηστείας, σωματικής και πνευματικής, που καθαρίζει την ψυχή, είναι από πλευράς μας η απόδειξη επίσης της αλήθειας αυτής. Το πιο κρίσιμο στοιχείο στη σχέση αυτή με τον Κύριο βεβαίως είναι η παράκλησή μας να κατευθύνει το δικό μας θέλημα προς το δικό Του: «ίθυνον προς το Σον θέλημα». Κι αυτό γιατί γνωρίζει καλά ο άγιος υμνογράφος ότι το μόνο που τίθεται πάντοτε ως εμπόδιο στη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό είναι το δικό μας θέλημα. «Το θέλημα», κατά τους αββάδες του Γεροντικού, «είναι το χάλκινο τείχος που δεν μας αφήνει να δούμε τον Θεό». Είναι ο αγώνας με τον εγωισμό μας, με το «έτσι μ' αρέσει» - η συνέχεια του προπατορικού αμαρτήματος. Το να υποτάξουμε το θέλημά μας στο θέλημα του Κυρίου είναι η πορεία του αγιασμού μας. Άγιος είναι ο άνθρωπος που αποφάσισε με όλη τη δύναμη της ψυχής του να κάνει το θέλημα του Θεού προσωπικό δικό του θέλημα. Ο,τι έκανε και ο Κύριος ως άνθρωπος στον κήπο της Γεθσημανή: «πλην ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως Συ, Πάτερ». Η επιλογή αυτή, οδυνηρή πράγματι γιατί περνάει από τις συμπληγάδες του εγωισμού μας, φανερώνει ότι δεν λέμε ακόμη και το «Πάτερ ημών».

pgdorbas.blogspot.com